stížnosti v uvedeném rozsahu vyhověti, napadený rozsudek ve výroku o vině, pokud jde o zločin podle § 81 tr. z., zrušiti a obžalovaného ve smyslu § 288, odst. 2, čís. 3 tr. ř. hned uznati vinným zmíněným přestupkem útisku.

Čís. 6252.

Proti rozhodnutiu učinenému podľa § 8, odst. 2 zák. čís. 562/1919 Sb. z. a n. je prípustná len sťažnosť k jednej stolici, nie však opravné prostriedky ako proti výroku o treste (§ 7, odst. 3 cit. zák.).

(Rozh. zo dňa 16. septembra 1938, Zm III 373/38.)

Najvyšší súd v trestnej veci proti J. K. pre zločin sprenevery zamietol sťažnosť odsúdeného proti usneseniu vrchného súdu zo dňa 24. júna 1938, č. j. Ts 25/38-177.

Dôvody:

Proti usneseniu vrchného súdu, ktorým bola odmietnutá zmätočná sťažnosť (správne sťažnosť) odsúdeného, podaná proti usneseniu vrchného súdu, ktorým bolo k sťažnosti verejného žalobcu zrušené usnesenie súdu prvej stolice, vyslovujúce, že sa odsúdený osvedčil, a bol nariadený výkon podmienečne odloženého trestu, podal odsúdený včas sťažnosť. Sťažovateľ namieta, že ide o rozhodnutie vo veci podmienečného odsúdenia a že v takom prípade je v smysle § 7, odst. 3 zák. č. 562/1919 Sb. z. a n. prípustný opravný prostriedok v tom istom rozsahu, ako proti výroku o treste. Sťažnosť je bezzákladná.

Sťažovateľ je na omyle, keď sa domnieva, že v tomto prípade ide o výrok súdu v smysle § 7 cit. zák. V tomto ustanovení zákona sú uvedené len tie prípady, kde súd rozhoduje o tom, či má byť obžalovanému povolené alebo odopreté podmienečné odsúdenie, a to alebo rozsudkom alebo dodatočným usnesením. Len na takéto prípady sa vzťahuje ustanovenie § 7, odst. 3 cit. zák. o opravných prostriedkoch ako proti výroku o treste. V súdenom prípade rozhodovaly však súdy nižších stolíc po uplynutí skušobnej doby o tom, či sa odsúdený v skušobnej dobe osvedčil. O takom prípade je reč v ustanovení § 8 cit. zák. Podľa ustanovenia § 8, odst. 3 cit. zák. možno si do usnesenia, ktorým bol nariadený výkon odloženého trestu, alebo bolo vyslovené, že sa odsúdený v skušobnom čase osvedčil, sťažovať u súdu vyššej stolice s účinkom odkladným. Z toho je zrejmé, že v prípade § 8 cit. zák. — o ktorý tu ide — je prípustná len sťažnosť a nie odvolanie alebo zmätočná sťažnosť ako v prípade § 7 cit. zák. Podľa § 378, odst. 1 tr. p. sa pripúšťa sťažnosť k jednej stolici. Ponevač ustanovenie § 8, odst. 3 zák. č. 562/1919 Sb. z. a n. ani iné ustanovenie zákona neobsahuje pre tento prípad výnimku z všeobecného ustanovenia § 378, odst. 1 tr. p., nie je ani v tomto prípade proti usneseniu vrchného súdu, vynesenému v druhej stolici, prípustný ďalší

opravný prostriedok. Právom tedy vrchný súd sťažnosť odsúdeného ako neprípustnú odmietol a bola preto sťažnosť ako bezzákladná podľa § 379, odst. 4 tr. p. zamietnutá.

Čís. 6253.

Ochrany podle § 45 autorského zákona požívá podle § 31 téhož zákona i odlitek sochy, jako rozmnožení umělecského díla sochařského.

(Rozh. ze dne 17. září 1938, Zm II 359/38.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu, jímž byl stěžovatel vinným uznán přečinem zásahu do původských práv podle § 45 zákona čís. 218/1926 Sb. z. a n.

Z důvodů:

Právní námitky zmateční stížnosti [čís. 9 a), b), správně jen 9 a) § 281 tr. ř.] jsou neodůvodněny a nejsou ani provedeny po zákonu, pokud stížnost v nich proti předpisu § 288, odst. 2, čís. 3 tr. ř. nevychází ze souhrnu zjištěných skutečností, o něž nalézací soud opírá výrok o vině stěžovatelově po stránce objektivní a subjektivní. Zjistiv podle svědectví sochaře J., že vytvořil originál sochy truchlící ženy z vlastního návrhu, a osvojiv si posudek znalce prof. arch. O., který podrobně uvedl, v čem se u tohoto díla projevuje tvůrčí osobitost a čím se dílo podstatně liší od řemeslných výrobků podobného druhu, nalézací soud právem dospěl k závěru, že tu jde o dílo výtvarného umění, chráněné ustanoveními autorského zákona. Této ochrany požívá podle § 31 téhož zákona i odlitek sochy jako rozmnožení umělecského díla sochařského. Proto nalézací soud po právní stránce nepochybil, uznav, že se obžalovaný dopustil zásahu do původského práva tím, že si o své újmě pořídil jednu napodobeninu (další odlitek) sochy truchlící ženy, k níž výlučné právo původské náleží soukromému žalobci, a že tuto napodobeninu bezprávně odbyl prodejem S-ovi. Též závěr o subjektivním zavinění obžalovaného je zjištěným dějem plně opodstatněn. Uváží-li se, že se stěžovatel, jak napadený rozsudek zjistil, již po dobu třinácti let po živnostensku zabývá nákupem, odléváním a prodejem náhrobních soch, že totiž sochy — modely k odlitkům — sám nakupuje, že sice mechanickou práci při odlévání svěřuje slévárně, že však hrubé odlitky sám podle modelu vybrousí, očistí a patinuje, a že podle rozsudkových zjištění, opírajících se o posudek znalce z oboru umění a uměleckého průmyslu, umělecký ráz díla, o něž jde, je zjevný, je přisvědčiti nalézacímu soudu, že stěžovatel při zásahu jednal vědomě v tom smyslu, jak tento pojem je vykládán ustáleným rozhodováním zrušovacího soudu, že si totiž alespoň uvědomil možnost, že jde o chráněné dílo a že svým postupem porušuje cizí právo, že však přes to zjištěným způsobem jednal, nezjednav si jistoty,